

(Varmeforsyning)

Frederiksborggade 15

1360 København K

Tlf 33 95 57 85

Fax 33 95 57 99

www.ekn.dk

ekn@ekn.dk

KLAGE FRA Esbjerg Kommune, Forsyningen, over
AFGØRELSE FRA Energitilsynet af 26. maj 2003
OM Afregningspriser for affaldsvarme fra værket i Måde ved Esbjerg

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

NÆVNETS Nævnnsformand, professor, cand.jur. Christen Boye
SAMMEN- Jacobsen
SÆTNING Næstformand, professor, dr.polit. Chr. Hjorth-Andersen
I SAGEN Professor, dr.scient.adm. Ole Jess Olsen
Konsulent, civiling. Knut Berge
Lektor, cand.jur. og Ph.D. Bent Ole Gram Mortensen
Fhv. overing., cand.polyt. Jørgen Klitgaard
Direktør, cand.oecon. Niels Jørgen Ravn Sørensen
Direktør, cand.polyt. H. C. Mortensen

Ved brev af 19. juni 2003 klagede Esbjerg Kommune, Forsyningen (herefter EKF) til Energiklagenævnet over Energitilsynets afgørelse af 26. maj 2003. Energitilsynet havde her afgjort en uoverensstemmelse mellem EKF og Leverandørforeningen af 1990, Herning (herefter L90), om afregningspris for leveret varme fra et nyopført affaldsfyret kraftvarmeværk i Måde ved Esbjerg, hvor L90 er bygherre og driftsansvarlig.

I afgørelsen fandt Energitilsynet bl.a., at det ikke var urimeligt at de fællesomkostninger, som i den konkrete sag er fremkommet ved kombineret produktion (forenet produktion), som udgangspunkt fordeles med 55 % til varmesiden samt 45 % til affaldssiden;
at fjernvarmepumpers elforbrug kan indregnes som fællesomkostninger;
at betragte en række omkostninger til balning, omlaststationer og transport som fællesomkostninger, som i medfør af varmforsyningsloven kan indregnes som nødvendige omkostninger ved værkets produktion;

at fastsætte varmeanfregningsprisen til kulvarmesubstitutionsprisen på ca. 58 kr./GJ, der samtidig er mindre end den omkostningsbaserede pris beregnet til ca. 74 kr./GJ, uden dog at udelukke, at parterne kan aftale andet.

Ved brev af 17. juni 2003 havde L90 klaget over en række punkter i samme afgørelse fra Energitilsynet. Klagen fra L90 har været behandlet parallelt for Energiklagenævnet (jf. nævnets afgørelse af 10. maj 2004, j.nr. 11-166).

Sagens baggrund

L90 er et fælleskommunalt affaldsandelsselskab, som bortskaffer brændbart affald for 600.000 indbyggere i 35 kommuner i Vest- og Midtjylland.

L90 ansøgte i 1999 Esbjerg Kommune om at opføre et affaldsfyret kraftvarmeværk i Måde.

I december 2000 meddelte Energistyrelsen samtykke til opførelse af værket i Måde, bl.a. på vilkår:

”At der indgås aftale mellem L90 og Esbjerg Kommunale Varmeforsyning om afsætning af varmeproduktionen.”

Den 12. december 2000 godkendte Esbjerg Kommune L90's ansøgning om opførelse af værket i Måde, idet:

”Ved godkendelsen er det forudsat, at vilkår og forudsætninger, der er anført i Energistyrelsens samtykke modtaget den 8. december 2000, opfyldes.”

Måde-værket blev taget i drift i 2003, og har en årlig affaldskapacitet på 180.000 tons. Værket har en installeret varmeeffekt på 47,8 MW og en elfekt på 16,5 MW. Fra værket leveres varme til EKF og elektricitet til Sydvest Energi.

L90 og EKF har forsøgt at forhandle sig frem til en pris for den solgte varme. Da EKF imidlertid den 24. januar 2002 afviste L90's endelige tilbud af 20. december 2001, har parterne i enighed besluttet, at L90 den 17. april 2002 skulle anmode Energitilsynet om at gå ind i sagen for at træffe afgørelse.

Energitilsynets afgørelse

Ved brev af 26. maj 2003 meddelte Energitilsynet sin afgørelse til Esbjerg Kommune, Forsyningen, og til L90. Begge breve var vedlagt afgørelsen, og ledsaget af henvisning til klageadgang til Energiklagenævnet i medfør af elforsyningslovens § 89. Af afgørelsen fremgår:

”Afgørelse

12. At Energitilsynet med udgangspunkt i de foreliggende oplysninger i den konkrete sag ikke finder det urimeligt, at de ved den forenede produktion fremkomne fællesomkostninger som udgangspunkt fordeles med 55% til varmesiden samt 45% til affaldssiden, jf. varmforsyningslovens § 21, stk. 4.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 2 af 26

13. At det ikke efter varmforsyningslovens § 21, stk. 4 kan betragtes som urimeligt, når omkostninger til balning (sæsonudjævning), omlastestationer, omlastning samt transport fra omlaststationer til affaldsværket kan betragtes som fællesomkostninger ved forenet produktion. Disse omkostninger kan i medfør af varmforsyningslovens § 20, stk. 1, indregnes som nødvendige omkostninger ved værkets produktion.

14. At det ikke efter varmforsyningslovens § 21, stk. 4, i den konkrete sag umiddelbart kan betragtes som urimeligt, hvis varmeafregningsprisen for L90s leverede affaldsvarme fastsættes til substitutionsprisen på ca. 58 kr./GJ, der samtidig er mindre end den omkostningsbaserede pris beregnet til ca. 74 kr./GJ. Herved udelukkes ikke, at parterne ved forhandling aftaler en konkret affaldsvarmepris, der er lavere end substitutionsprisen.

15. At L90 og EKF efter varmforsyningslovens § 21, stk. 1, skal anmelde tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser til Energitilsynet, jf. også lovens § 23 b, stk. 3.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Sagsfremstilling

16. L90 har 17. april 2002 fremsendt en klage til Energitilsynet over EKF. Sagens to parter har ikke kunne blive enige om afregningsprisen for affaldsvarme fra et nybygget affaldsværk i Måde ved Esbjerg med L90 som bygherre. Driften af værket iværksættes fra 1. januar 2003. Sagens to parter, L90 og EKF, har i en længere periode forsøgt at forhandle sig frem til en aftalt varmesalgpris på affaldsvarmen, men da dette ikke er lykkedes, er sagen indbragt for Energitilsynet.

17. EKF får frem til udgangen af 2002 leveret fjernvarme fra Esbjergværket, som tilhører Elsam (tidligere Vestkraft). [...] Fra januar 2003 får EKF leveret cirka 1/3 af fjernvarmeforbruget i sit forsyningsområde fra L90.

18. I projekteringsfasen februar 1999 blev udfærdiget et projektforslag med en varmeleverancepris på 32,70 kr./GJ, som EKF har angivet som den marginale varmepris ved levering fra Vestkraft. Af projektforslaget fremgår, at det endelige resultat af forhandlingerne mellem EKF og L90 om affaldsvarmeprisen udestår.

Side 3 af 26

Klagers anbringender

19. L90 fremlægger 21. juni 2002 nogle forslag til varmeprisen for affaldsvarmen: Ved projektforslagets substitutionspris på 32,7 kr./GJ skal lægges affaldsvarmeafgiften på 12,9 kr./GJ samt inflation (1998-2002: 13%), hvorved varmeprisen bliver 50 kr./GJ (2003). Affaldsbehandlingsprisen (inkl. affaldsafgift på 330 kr./t) andrager ca. 288 kr./t (618 kr./t [inkl. affaldsafgift]). Ved substitutionsprisen (Vestkraft) 60 kr./GJ (2003), bliver affaldsbehandlingspris (inkl. affaldsafgift på 330 kr./t), ca. 231 kr./t (561 kr./t [inkl. affaldsafgift]). Ved en omkostningsbaseret pris på 74 kr./GJ (2003), bliver affaldsbehandlingsprisen (inkl. affaldsafgift på 330 kr./t), ca. 121 kr./t (451 kr./t).

20. Fællesomkostningerne er fordelt med 70% til varmesiden og 30% til affaldssiden.

21. Den omkostningsbaserede pris er af L90 beregnet til ca. 74 kr./GJ, dvs. højere end substitutionsprisen (Vestkraft) på ca. 60 kr./GJ. Den ifølge L90 relevante substitutionspris på ca. 60 kr./GJ bestemmes som 66,23 kr./GJ (bruttovarmekøbspris hos Vestkraft i 2001). Fratrækkes den faste afgift på 8,23 kr./GJ, fås 58 kr./GJ. Tillægges derefter inflation fås en skønnet budgetpris/substitutionspris på 60,48 kr./GJ, dvs. ca. 60 kr./GJ i 2003.

22. L90 finder 17. april 2002, at der kan afregnes efter den omkostningsbaserede pris, hvis den er under substitutionsprisen, men den omkostningsbaserede pris må dog ikke komme under varmeprisen fra projektforslaget, fremført med inflationen. Affaldsværkets projekt tog udgangspunkt i den daværende substitutionspris (Vestkraft) og forudsatte en årlig inflatering af varmeprisen.

23. L90 anfører videre, at projektforslaget ikke tog højde for ekstraomkostninger [til] omlastning, balningsanlæg, samt transport fra omlaststationerne til værket, men disse omkostninger må betragtes som nødvendige udgifter i f.t. et normalt anlæg pga. omlastning samt lang transport til Esbjerg. Hvis værket havde været placeret i et normalt område ville disse ekstraomkostninger ikke have været nødvendige. Balning skyldes senere afbrænding og skal relateres til forbrændingen, ikke affaldshåndteringen. L90 finder en affald/varme-fordelingsnøgle på 30/70 for fællesomkostningerne som 'normal'. Endeligt påpeges, at elindtægter- og udgifter indgår integreret i de samlede omkostninger, som skal fordeles mellem varme og affald.

24. L90 betoner, at de mange fradrag som EKF har fremlagt i notat om 'netto'-substitutionsprisen af 14. januar 2002 (se nedenfor), vil svare til en urimelig mindreindbetaling på ca. 17 mio. kr./år.

25. L90 henviser 21. juni 2002 til, at selskabet finder det urimeligt, at EKF efter projektgodkendelsen prøver at få varmeprisen ned under den i projektforslaget anvendte pris.

26. L90 nævner 13. august 2002, at når projektets varmepris - efterreguleret for inflation og afgifter - udgør ca. 50 kr./GJ, hvilket ligger under den af L90 beregnede substitutionspris på ca. 60 kr./GJ, er der god plads til løbende indeksering af varmeprisen over mange år. L90 nævner endvidere [...], at EKF ved at få varmen fra L90 sparer eludgifter til at pumpe fjernvarmevandet ud til forbrugerne (i størrelsesordenen 1,3-1,8 mio. kr. [rettelig: EKF har en besparelse i elforbruget på 1,3-1,8 mio. kWh] årligt), idet vandet nu delvist pumpes ud fra L90's anlæg. Denne eludgift skal ifølge L90 enten indregnes i (tillægges) varmeprisen eller betales særskilt af EKF efter faktisk elforbrug ud over varmebetalingen.

27. L90 noterer 1. okt. 2002, at dokumentation for den af EKF beregnede reducerede substitutionspris (se nedenfor) savnes. I L90s beregning af den omkostningsbaserede pris er alene medtaget kostægte omkostninger ved værkets drift inkl. omkostninger til omlastning etc., men derimod ikke omkostninger ved affaldshåndtering, lossepladsdrift m.v. Kun de nødvendige omkostninger er således indregnet, herunder omlastning/ bal-

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 4 af 26

ning/sæsonudjævning. Øvrige transportomkostninger samt håndtering fra husstande til omlaststationer er ikke med, da de påhviler affaldssiden.

28. L90 fremsætter et tilbud: En fast varmepris + indeksering af de samlede omkostninger excl. kapitalomkostningerne, men hvor varmeprisen fra 1. år overstiger 50 kr./GJ for at sikre henlæggelser.

29. L90 angiver 17. december 2002, at mht. fordeling af fællesomkostninger har Gas- og Varmeprisudvalget (GVPU) afgjort sager med mellem 60-90% til varmesiden. Derfor er i beregningerne valgt 70% som fordelingsnøgle. Nye beregninger af L90 viser, at balancepunktet, hvor den omkostningsbaserede pris møder substitutionsprisen, ligger hvor varmesidens andel af fællesomkostningerne andrager ca. 55%. Ved en lavere andel end 70% af fællesomkostningerne til varmesiden, vil varmen dog ikke ifølge L90 bære en rimelig andel, hvis udgifterne bliver større end budgetteret. Dette må påregnes på sigt (efter 6 år) pga. ny- og reinvesteringer i anlægget af fx teknisk-miljømæssige årsager.

30. L90 finder 13. januar 2003, at det ikke er dokumenteret hvorledes den oprindelige substitutionspris på 32,70 kr./GJ oplyst af EKF er beregnet. EKFs notat af 14. januar 2002 dokumenterer ikke hvordan de enkelte priser i opstillingen er fremkommet. Der er tale om meget store beløb (ca. 1,25 mio. kr./år), som fratrækkes den kulbaserede substitutionspris.

[...]

Indklagedes anbringender

32. EKF finder 24. januar 2002, at udgangspunktet må være 32,70 kr./GJ excl. afgifter som i projektforslaget. L90 medregner omkostninger ved omlastning, balning, samt transport fra omlaststationerne til værket i fællesomkostningerne, dvs. omkostninger som er varmesiden uvedkommende. Kun fællesomkostninger "indenfor hegnet" (værket) må kunne indregnes i varmeprisen.

33. Fællesomkostningerne skal fordeles mere ligeligt og fx en 50/50-fordeling er mere rimelig. Varmeafregningen skal baseres på de faktiske regnskabstal.

34. I notat af 14. januar 2002, vedlagt til brev af 24. januar 2002, viser EKF hvorledes en række fradrag bør reducere den kulbaserede substitutionspris på 66,23 (2001) til en efter EKFs opfattelse mere korrekt 'netto'-substitutionspris for affaldsvarme på 44,46 kr./GJ, jf. tabel 1.

Tabel 1: EKFs bestemmelse af substitutionspris – notat af 14. jan. 2002

Kulbaseret substitutionspris 2001	66,23 kr./GJ
Kompensation for faste omkostninger	-8,23 kr./GJ
Ændret fjernvarmefaktor (pga. reduceret varme- produktion)	-3,60 kr./GJ
Forøget spids/reservelast på egne centraler:	-5,00 kr./GJ

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 5 af 26

Dækningsbidrag for div. Omkostninger på SRO [styring, regulering, overvågning], administration 10%	-4,94 kr./GJ
Max. pris for affaldsvarme:	44,46 kr./GJ

35. EKF påpeger 28. maj 2002, at Energistyrelsen, L90 og EKF har samtykket til, at det er et særligt vilkår, at der indgås prisaf-tale mellem L90 og EKF. L90 har haft rigeligt tid til at indregne ekstraordinære omkostninger.

36. EKF finder i indlæg af 16. juli, 10. september og 21. oktober 2002, at EKF har aldrig haft den opfattelse, at der kan opnås enighed om afregning til substitutionspris. I et tidligere principaf-taleudkast vedr. varmeprisen blev anvendt marginalprisen (sparet beløb hver gang der købes en GJ mindre hos Vestkraft). Det er derfor ikke substitutionsprisen som er anvendt i projektberegningerne, men marginalprisen fra Vestkraft. Herudover er brug af in-flationsregulering i beregning af varmeprisen urimelig efter EKF's opfattelse. EKF vedlægger endvidere en ny 'prisloft'-beregning af 8. juli 2002, hvor prisloftet på affaldsvarmeprisen beregnes til ca. 42 kr./GJ, jf. tabel 2.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 6 af 26

Tabel 2: Ny beregning af prisloft ved affaldsvarme – notat af 8. juli 2002

Kulbaseret marginalpris (budget 2002)	59,40 kr./GJ
Kompensation for faste omkostninger	-8,33 kr./GJ
Generel kompensation grundet affaldsvarmen ved genforhandling af leveringsaftalen af 1.12.98 – skøn	-4,00 kr./GJ
Forøget spids/reservelast egne centraler	-5,00 kr./GJ
Max. Pris for affaldsvarme:	42,07 kr./GJ

37. EKF nævner 23. december 2002, at 'prisloftet' for affaldsvarmen bør fastsættes efter billigste alternative brændsel. EKF's notat af 14. januar 2002 vedr. 'netto'-substitutionsprisen skal kun betragtes som en art kontrolberegning til at sikre forbrugerne mod meromkostninger ved affaldsvarmen. Derfor er EKF's seneste notat af 8. juli 2002, hvor den marginale substitutionspris bestemmes, det relevante notat for sagen, hvor de forskellige fradrag er forsøgt forklaret mere udførligt.

38. EKF vedlægger samtidig Elsams brev af 16. januar 2002 [rettelig 16. december 2002], hvor varmeprisen ved budget 2003 be-regnes til 70,08 kr./GJ. Fratrækkes kapacitetsomkostninger bli-ver prisen 60,93 kr./GJ. EKF angiver, at i aftalen mellem EKF og Vestkraft som ikrafttrådte 1. december 1998, var kompensations-betalingen (for en forøget kapacitetsbetaling) allerede indbygget i aftalen. Endelig vedlægges regnskabstal for en flisbaseret varme-pris med priser på 43-44 kr./GJ og finder, at en alternativ var-mepris på ned til 35 kr./GJ er realistisk.

39. I brev af 27. januar 2003 finder EKF det uforståeligt, at L90 nu hvor anlægget er produktionsklart efterlyser dokumentation for en pris, som for 5 år siden blev accepteret. Mht. L90s påstande om besparelser på 5,7 mio. kr. finder EKF, at Vestkraft lukker om sommeren pga. affaldsvarmen. Opgørelse af fordele/ulemper kan derfor gå begge veje. EKF gør desuden kort opmærksom på, at en reservelastaftale med Fiskeindustrien ved planlagte revisionsperioder har en pris på 120 kr./GJ.

Lovgrundlag

40. Affaldsforbrændingsanlæg anses efter varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3 for et kollektivt varmforsyningsanlæg. Herved forstås en virksomhed, der driver anlæg med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand.

41. Energitilsynet kan ikke vurdere selve affaldsbehandlingsprisen (forbrændingsprisen/forbrændings-afgiften) efter varmforsyningslovens bestemmelser, men alene de afledte følger heraf på varmeprisen. Energitilsynet skal således kun vurdere, om den heraf resulterende fjernvarmepris er urimelig, jf. varmforsyningslovens § 21, stk. 4.

42. Energitilsynet skal i den forbindelse vurdere, om L90 fastsætter varmeprisen i overensstemmelse med varmforsyningslovens § 20, stk. 1, hvorefter der i varmeprisen kan indregnes nødvendige omkostninger til energi, lønninger og andre driftsomkostninger, efterforskning, administration og salg, omkostninger som følge af pålagte offentlige forpligtelser samt finansieringsudgifter ved fremmedkapital og underskud fra tidligere perioder opstået i forbindelse med etablering og væsentlig udbygning af forsyningsselskabet.

43. Af varmforsyningslovens § 20a, stk. 7, fremgår det, at reglerne om fastsættelse af indtægtsrammer ikke omfatter affaldsforbrændingsanlæg. Derimod har ministeren mulighed for at fastsætte et prisloft for ydelserne fra affaldsforbrændingsanlæg [jf. lovens § 20 b, stk. 3, jf. stk. 1, 2. pkt.]. Sagen er imidlertid indbragt for Energitilsynet på et tidspunkt, hvor der ikke findes en bekendtgørelse om prislofter, jf. varmforsyningslovens § 20 b, stk. 3.

44. Det fremgår supplerende af elforsyningslovens § 75, stk. 3, at ejere af affaldsforbrændingsanlæg ved fastsættelsen af priser og betingelser for affaldsbehandling og for levering af fjernvarme ikke må udnytte deres stilling til at fordele deres omkostninger på en måde, der anses for urimelig for brugerne af affaldsbehandlingsanlægget eller for fjernvarmebrugere. Efter elforsyningslovens § 75, stk. 4 kan ministeren fastsætte regler om fordelingen efter stk. 2 og 3.

45. Det følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 4, 2. punktum, at ministeren kan fastsætte regler om fordeling af omkostningerne til behandling af affald og produktion af varme på affaldsforbrændingsanlæg. Ministeren har ikke anvendt beføjelserne, hvorfor denne sag afgøres efter GVPUs praksis samt Energitilsynets afgørelser.

[...]

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 7 af 26

Begrundelse

Projektforslaget

[...]

Sær- og fællesomkostninger

51. Det bemærkes, at energiproduktion ved forbrænding af affald er en forenet produktion. Dette betyder, at der produceres bortskaffelse af affald ved forbrænding, elproduktion og varmeproduktion samtidigt. Dette indebærer, at produktion af et [af] produkterne medfører samtidig produktion af de to andre. Hovedparten af de dermed forbundne omkostninger vil derfor være fællesomkostninger.

52. Affaldsforbrændingsanlægs samlede omkostninger opdeles i følgende:

- Særomkostninger til affaldssiden
- Særomkostninger til varmesiden
- Fællesomkostninger.

53. At fordele fællesomkostningerne ved den forenede produktion har efter GVPU's praksis vist sig at kunne være vanskelig. Kun de omkostninger som helt entydigt kan defineres som særomkostninger vil ikke kunne indgå i fællesomkostningerne.

54. Efter sædvanlig praksis vil en omkostningsbaseret fjernvarmepris baseret på affaldsforbrænding skulle indeholde både en andel af fællesomkostningerne ved affaldsforbrændingen og de særomkostninger ved selve produktionsprocessen, der hører til selve varmeproduktionen.

55. Endvidere gælder, at den aktuelle pris på affaldsvarmen indtil videre skal udgøres af den laveste af enten den omkostningsbestemte varmepris på affaldsvarmen eller af en substitutionspris på affaldsvarmen. Substitutionsprisen er varmekøberens alternative pris ved at fremskaffe den omhandlede varmemængde, enten ved egenproduktion eller ved køb fra tredjemand. Typisk viser praksis, at afregningen vil ske efter substitutionsprisen.

Fordeling af fællesomkostningerne

56. I den konkrete sag er fordelingsnøglen for fællesomkostninger af L90 efter et skøn fastlagt til 30/70 for hhv. affaldssiden og varmesiden, begrundet med, at denne fordelingsnøgle kan betragtes som den normale. Denne fordeling ligger efter L90s opfattelse imellem de fordelingsstal, som GVPU tidligere har afgjort sager med. EKF har i sagen ønsket en mere rimelig fordeling af fællesomkostningerne og henviser blandt andet til, at en 40/60-fordeling er afgjort af GVPU.

57. Energitilsynet har 9. december 2002 anmodet L90 om at fremsende beregninger med fx 5 pct.s interval, som belyser udviklingen ved forskellige fordelingsnøgler for fællesomkostningerne samt den resulterende omkostningsbaserede pris, indtil det punkt hvor den omkostningsbaserede pris når op på siden af L90s fundne substitutionspris.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 8 af 26

58. Det af L90 beregnede balancepunkt, hvor substitutionsprisen møder den omkostningsbaserede pris, viser en fordeling af fællesomkostningerne med ca. 55% (1. år) til 51% (6. år) for varmesiden og resten til affaldssiden.

59. Herved kan L90s oprindelige fordelingsnøgle med 70% til varmesiden og 30% til affaldssiden ikke anses for rimelig, jf. lovens § 21, stk. 4. I forlængelse heraf kan den nyberegnete varme- og affaldsfordelingsnøgle på 55% til varmesiden og resten til affaldssiden ikke efter lovens § 21, stk. 4 betragtes som urimelig, al den stund at denne fordelingsnøgle efter en konkret kalkulation udgør balancepunktet for fællesomkostningerne mellem substitutionsprisen og den omkostningsbaserede pris. Balancepunktet er ligeledes det sted hvor såvel varmeprisen som affaldsprisen (se nedenfor) fremstår som rimelig.

60. Den endelige bestemmelse af fordelingsnøglen findes ved den af Energitilsynet i sagen afgjorte relevante varmepris.

Ekstraordinære omkostninger

[...]

62. EKF har fremført, at omkostninger til balning, omlaststationer, samt transport fra omlaststationer til affaldsværket ved etablering af to omlastningsstationer i forsyningsområdet er rene affaldsopgaver og derved varmesiden helt uvedkommende. EKF finder det er urimeligt, at varmesiden skal medfinansiere sådanne omkostninger. Kun fællesomkostninger "indenfor hegnet" (værket) er det i orden at indregne i varmeprisen.

63. Heroverfor finder L90, at det ikke i projektforslaget er forudsat, at varmeprisen skulle beregnes ud fra en omkostningsmæssig vurdering, idet substitutionspris-tilgangen var forudsat. Derfor har projektforslaget ikke taget højde for sådanne ekstraomkostninger. L90s beregninger af den omkostningsbaserede pris indregner kun omkostninger som er direkte relateret til forbrænding af affald i Esbjerg. Hvis værket havde været placeret i et 'normalt' område ville disse ekstraomkostninger ikke være nødvendige.

64. Energitilsynet finder, at omkostninger til balning (sæsonudjævning), omlaststationer samt transport fra omlaststationer til affaldsværket ved etablering af to omlastningsstationer kan betragtes som nødvendige omkostninger, der kan relateres til værkets produktion (in house). Disse omkostninger kan samtidig betragtes som fællesomkostninger, idet de ikke udtrykkelig er at betragte som særømkostninger. På baggrund heraf kan de pågældende omkostninger indregnes som nødvendige omkostninger efter lovens § 20, stk. 1.

65. Disse omkostninger må i den konkrete sag betragtes som en forudsætning for at værket kan virke efter hensigten, jf. at affaldet udgør eneste brændsel ved værkets produktion. Dette forhold støttes yderligere af, at værket efter det oplyste er opført i yderkanten af det vest- og midtjyske forsyningsområde.

66. De pågældende omkostninger er ikke efter det i sagen oplyste fremgået af det budget, som ligger til grund for det vedtagne pro-

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 9 af 26

jektforslag. Det ligger udenfor tilsynets kompetence at vurdere om disse omkostninger burde have været kendt og oplyst af L90 og dennes rådgiver, og medtaget i projektudkastet, før det blev forelagt Esbjerg Kommune og Energistyrelsen.

Marginalpriser og gennemsnitspriser

67. En given varmepris skal efter GVPUs praksis som udgangspunkt prisfastsættes på grundlag af de med varmen forbundne omkostninger, dvs. ud fra de specifikke omkostninger der kan henføres til varmen samt en andel af fællesomkostningerne ved den forenede produktion af varme og affaldsforbrænding. Endvidere kan prisen (normalt) ikke overstige gennemsnitsprisen for den energi, affaldsvarmen erstatter.

68. Som det fremgår kan den leverede varme i princippet afregnes til forskellige priser, alt efter hvilken varme den erstatter. Forskellige varmekilder kan give forskellige substitutionspriser.

69. Grundlæggende hænger den konkrete vurdering af den relevante varmepris sammen med om substitutionsproduktionen kommer fra ekstra produktion på det leverende anlæg (ekstra brændsel) eller fra opstart af et nyt anlæg. Hvis der tages udgangspunkt i gennemsnitsomkostninger i den konkrete sag vil det lede til, at varmeprisen vil komme til at indeholde betaling for faste omkostninger, der allerede er dækket i tarifieringen.

70. Energitilsynet har i afgørelse af 28. okt. 2002 om Aars Varmeværk vs. Renovest ikke fundet det urimeligt, at substitutionsprisen blev opgjort med udgangspunkt i gennemsnitsomkostninger ved overtagelse af en varmeproduktion. I det pågældende tilfælde dækkede affaldsvarmen ca. 98% af det samlede varmebehov.

71. I den aktuelle sag udgør affaldsvarmen dog efter det oplyste kun ca. 33% af det samlede varmebehov, defineret som summen af den af EKF erhvervede mængde affaldsvarme samt varmeproduktionen fra Vestkrafts anlæg. På den baggrund finder tilsynet det mere rimeligt at opgøre substitutionsprisen til marginalprisen.

72. I den konkrete sag kan der således ikke være tale om, at substitutionsprisen skal beregnes ved en maksimal udnyttelse af Elsams kulanlæg, idet Elsams anlæg ikke (mere) skal producere med maksimal udnyttelse. Substitutionsprisen må aktuelt derfor afspejle, at en del af varmeproduktionen i EKF's forsyningsområde foretages ved L90s affaldsanlæg.

73. Tilsynet vurderer, at man derfor skal sondre mellem de omkostninger, der for L90 er forbundet med at producere den aktuelle mængde affaldsvarme, og de omkostninger, der for EKF ville være forbundet med fra L90 at overtage en sådan varmeproduktion.

74. For EKF vil købet af affaldsvarmen fra L90 skulle indgå i selskabets fremtidige driftsovervejelser. Den omkostningsbaserede pris på affaldsvarmen kan derfor ikke antages at afspejle omkostningsstrukturen hos EKF.

75. Hvis EKF skulle få produceret en ekstra mængde varme svarende til aftaget af affaldsvarme, vil det derfor være bedst i overensstemmelse med varmeforsyningslovens § 21, stk. 4, hvis sub-

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 10 af 26

stitutionsprisen fastsættes med udgangspunkt i marginalomkostningerne for EKF forbundet med den ekstra varmeproduktion fra L90.

[...]

Den relevante substitutionspris

77. Bestemmelsen af substitutionsprisen er et væsentligt omdrejningspunkt i sagen. Parternes forslag til den relevante substitutionspris for sagen resumeres nedenfor, jf. tabel 3.

[L90's forslag til substitutionspris]

78. Den omkostningsbaserede pris beregnes af L90 til ca. 74 kr./GJ, når også ekstraordinære omkostninger til balning m.v. medtages.

79. L90s substitutionsprisforslag tager udgangspunkt i Vestkrafts bruttopris (2001) på 66,23 kr./GJ. Fratrækkes den faste afgift på 8,23 kr./GJ, fås en pris på ca. 58 kr./GJ (L90 tillægger endvidere en skønnet inflation med en endelig substitutionspris på ca. 60,48 kr./GJ).

80. L90 har fremsat et tilbud om en varmepris baseret på den oprindelige ved projektforslaget anvendte substitutionspris på 32,7 kr./GJ, som inkl. affaldsvarmeafgiften på 12,9 kr./GJ samt inflationskorrektur giver ca. 50 kr./GJ.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 11 af 26

Tabel 3: Forslag til substitutionspriser

	A: Initialpris i kr./GJ:	B: Øvrige tillæg eller fradrag:	C: Varmeafregningspris kr./GJ, ca.[A±B=C]	Affaldsbehandlingspris (inkl. affaldsafgift på 330 kr./t), ca.:
L90	Omk.baserede pris 74 kr./GJ		Omk.baserede pris 74 kr./GJ (2003)	121 kr./t. (451 kr./t inkl. afg.)
	Vestkrafts bruttopris 2001: 66,23 kr./GJ	-8,23 kr./GJ i fast betaling	Før infl.korr. 58,00. kr./GJ. (Efter infl.korr. 60,48 (2003))	231 kr./t (561 kr./t inkl. afg.)
	L90s tilbud: 32,7 kr./GJ	Inflation 1998-2002 på ca. 13% [samt fradrag for affaldsvarmeafgift på 12,9 kr./GJ]	50 kr./GJ, udgør L90s tilbud (2003)	288 kr./t (618 kr./t inkl. afg.)
EKF	Vestkraft 2001 66,23 kr./GJ	-21,77 kr./GJ, ifølge EKF	'Netto'-substitutionspris: 44,46 kr./GJ	(ej beregnet)
	Kulbaseret marginalpris budget 2002 59,40 kr./GJ	-16,40 kr./GJ, ifølge EKF	'Prisloft': 42,07 kr./GJ	(ej beregnet)
	Elsams budget 2003: 70,08 kr./GJ	-ca. 9,15 kr./GJ i fast betaling	60,93 kr./GJ	(ej beregnet)

10. maj 2004
J.nr.: 21-154
Eksp.nr.: 15209
TAT

Side 12 af 26

[EKF's forslag til substitutionspris]

81. EKF's notat af 14. januar 2002 tager udgangspunkt i Vestkrafts bruttopris på 66,23. Vha. diverse fradrag fås en substitutionspris på 44,46 kr./GJ. EKF har dog senere henvist til, at dets notat af 14. januar 2002 kun udgør en slags kontrolberegning.

82. I notat af 8. juli 2002 tager EKF i stedet udgangspunkt i en kulbaseret marginalpris på 59,40 kr./GJ. Vha. diverse fradrag fås en substitutionspris på 42,07 kr./GJ. Fradragene i notatet er ikke uddybet.

83. Endelig har EKF fremlagt Elsams budget 2003 med en varmepris på 73,08 [rettelig kr. 70,08/GJ]. Fratrækkes kapacitetsbetalingerne, fås en pris på ca. 60,93 kr./GJ.

Energitilsynets vurdering

84. Kun de realistiske substitutionsmuligheder kan indgå. Prisberegning kan derfor ikke baseres på [et] flisfyret decentralt kraftvarmeværk (jf. GVPU's afgørelse af 13. dec. 1999 i sagen Fællesforbrændingen vs. Hobro Varmeværk). Den realistiske alternative produktion er for EKF alene Vestkrafts hidtidige produktionsenheder. EKF's egne reserve/spidslastenheder kan ikke dække den andel af varmforsyningen, som L90 nu skal dække.

85. Ved tilsynets vurdering tages der udgangspunkt i de ved klagens indgivelse gældende priser og betingelser. Efter praksis skal den aktuelle pris på affaldsvarmen udgøres af den laveste af enten den omkostningsbestemte varmepris på affaldsvarmen eller af en substitutionspris på affaldsvarmen. Substitutionsprisen er varmekøberens alternative pris ved at fremskaffe den omhandlede varmemængde, enten ved egenproduktion eller ved køb fra tredjemand.

86. EKF har i sagen fremlagt notat af 14. jan. 2002 og efterfølgende udførligt forsøgt at forklare de enkelte fradragsposter. Notatet viser en substitutionspris med udgangspunkt i 66,23 kr./GJ med en resulterende varmepris på 44,46 kr./GJ. EKF har dog i sagen alene betegnet opstillingen som en form for kontrolberegning. Efter GVPU's praksis kan der kun ske fradrag i substitutionsprisen, dersom der er helt særlige ulemper forbundet med modtagelsen af affaldsvarmen i forhold til alternative varmekilder. Energitilsynet finder derfor ikke på det foreliggende grundlag, at EKF udover fradraget for kapacitetsomkostninger på tilstrækkelig vis har kunnet sandsynliggøre de øvrige anførte fradrag i den relevante substitutionspris. På den baggrund tager tilsynet ikke de øvrige angivne fradrag med i sine endelige vurderinger.

87. Tilsynet har endvidere ved vurdering af EKF's notat af 8. juli 2002 ikke fundet, at EKF i fornødent omfang har kunnet sandsynliggøre eller forklare det fremsatte beregningsforslag til en substitutionspris med udgangspunkt i 59,40 kr./GJ med en resulterende varmepris på 42,07 kr./GJ. Da fradragene i dette notat slet ikke er forklaret, kan det ikke lægges til grund ved tilsynets endelige vurdering af den for sagen relevante substitutionspris.

88. Den ved klagesagens indgivelse fremlagte substitutionspris på 66,23 kr./GJ for Vestkraft er således efter Energitilsynets vurdering den for sagen relevante substitutionspris. Fratrækkes de angivne 8,23 kr./GJ i fast betaling, bliver varmebetalingen - som gennemgået tidligere - alene fastsat til marginalprisen på ca. 58 kr./GJ. Derved pålægges EKF ikke den faste afgift to gange, hvilket i overensstemmelse med varmforsyningslovens § 21, stk. 4 må betragtes som mest rimeligt.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 13 af 26

Tabel 4: Sammenlignelige affaldsbehandlingspriser primo 2003

Værk:	Pris (i kr./ton):
Vejen Kraftvarmeværk	124,- kr./ton
Kolding Kraftvarmeværk	370,- kr./ton
Horsens Kraftvarmeværk	225,- kr./ton
Refa [Nykøbing Falster]	180,- kr./ton
Svendborg Kraftvarmeværk	190,- kr./ton
Thisted Kraftvarmeværk	167,- kr./ton
KAVO [Sydvestsjælland]	200,- kr./ton

Vestforbrænding	200,- kr./ton
Frederikshavn	197,- kr./ton
Reno-Nord [Aalborg]	142,- kr./ton for dagrenovation 164,- kr./ton for industriaffald
L90	ca. 231 kr./ton

Kilde: Elsam

89. En varmepris på ca. 58 kr./GJ ligger under den omkostningsbaserede pris beregnet til ca. 74 kr./GJ. Ved en prisfastsættelse til ca. 58 kr./GJ viser L90s beregninger en resulterende affaldsbehandlingspris på omtrent 231 kr./t, som svarer til niveauet andre steder, jf. tabel 4.

[...]

Sparede elomkostninger

96. Mht. de af L90 påpegede sparede elpumpeomkostninger hos EKF, vil disse naturligt efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1 komme varmekunderne i EKF's forsyningsområde til gode. I det omfang omkostningerne vedrører L90s virksomhed, idet elforbrug til fjernvarmepumper tilhørende affaldsværket efter det oplyste cirkulerer vandet helt ud til forbrugerne, kan de som udgangspunkt indregnes som nødvendige fællesomkostninger ved den forenede produktion."

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 14 af 26

Klagerne til Energiklagenævnet

Både L90 og Esbjerg Kommune, Forsyningen har indbragt Energitilsynets afgørelse for nævnet. Da de to sager har indbyrdes sammenhæng, og da de har været behandlet sammen for Energitilsynet, har også Energiklagenævnet behandlet dem sammen.

I L90's klage af 17. juni 2003 fremsætter selskabet påstand om:

1. Varmeandelen på 55 % af fællesomkostningerne er for lav, og bør sættes til 70 %, med resterende 30 % til affaldssiden.
2. Omkostningen til fjernvarmepumpen skal deles mellem fælles- og sær-omkostninger for varmesiden.

L90 har henvist dels til, at i fællesomkostningerne bør indregnes eludgiften til at pumpe fjernvarmevandet frem til tilslutningspunktet på EKF's forsyningsnet, dels til, at som sær-omkostning til varmesiden indregnes eludgifterne ved at distribuere fjernvarmevandet ud til varmekunderne, idet dette er en udgift, som EKF også ville have haft, hvis varmen var modtaget fra Vestkraft og ikke fra L90 Affaldsforbrænding. Indregnes hele eludgiften i fællesomkostningerne sparer EKF 45 % af udgiften, hvis der afregnes efter den omkostningsbestemte pris, og afregnes der efter substitutionsprisen sparer EKF hele udgiften (100 %), i det beløbet i givet fald betales af L90 fuldt ud.

I klagen af 19. juni 2003 fra Esbjerg Kommune, Forsyningen, fremsættes påstand om:

1. Det findes urimeligt, at omkostninger til balning (sæsonudjævning), omladestationer, omlastning og transport betragtes som fællesomkostninger ved kombineret produktion;
2. Det findes urimeligt, at den ved den kombinerede produktion fremkomne fordeling af fællesomkostninger fastlægges med baggrund i substitutionsprisen for kulvarme; og
3. Det findes urimeligt, at varmeafregningsprisen for L90's leverede affaldsvarme fastsættes til substitutionsprisen (marginalprisen) for kulvarme.

Forsyningen undlod at begrunde sin klage, men henviste til et supplerende klageskrift, der ville blive fremsendt senere.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Ifølge supplerende klagebrev af 19. september 2003 fra advokat Hørlyck, Århus, til Energiklagenævnet har EKF delvist ændret sine påstande. På vegne af EKF nedlagde advokat Hørlyck påstand om:

Side 15 af 26

1. Sagen afvises fra Energitilsynet;
2. Tilsynets afgørelse ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling hos tilsynet med henblik på indkaldelse af anmeldelse efter varmforsyningslovens § 21;
3. a. Samme påstand som første påstand i klageskriftet af 19. juni 2003;
b. Det findes urimeligt og ulovligt, at fastsætte substitutionsprisen til mere end 53,25 kr./GJ.

I brevet anbragtes, at Energitilsynet ikke havde haft oprindelig kompetence til at behandle L90's klage til tilsynet, da parterne ikke havde anmeldt deres aftalegrundlag til tilsynet. Subsidiært mente advokat Hørlyck at kunne lægge til grund, at det var parternes forudsætning, at omkostningerne til balning, transport mv. var særømkostninger for affaldssiden. Endelig fandt adv. Hørlyck, at den samlede pris for reduceret varmeaftag fra Esbjergværket og for affaldsvarme fra værket i Måde ikke bør blive højere, end den ville have været, hvis varmen fortsat var kommet fra Esbjergværket.

Energitilsynets redegørelser

Ved brev af 25. juli 2003 fremkom Energitilsynet med en redegørelse i sagen vedrørende L90. Af redegørelsen fremgår, at tilsynet i forlængelse af en beregning fra L90, der viser en fordeling på 55 % (år 1) faldende til 51 % (år 6) til varmesiden og resten til affaldssiden, fandt, at 55 % er rimeligt ifølge varmforsyningsloven, da denne pris tager udgangspunkt i balancepunktet, hvor substitutionspris og omkostningspris mødes.

Ved brev af 5. november 2003 fremkom Energitilsynet med en redegørelse i sagen vedrørende Esbjerg Kommune, Forsyningen. Det fremgår heraf, at tilsynet har haft kompetence, hvorfor sagen hverken skal afvises eller hjemvises. Tilsynet har endvidere redegjort for, at omkostninger ved forbrændingsanlæg som udgangspunkt er fællesomkostninger, idet sådanne anlæg er be-

regnet til at skabe to typer produkter – varmeproduktion og affaldsforbrænding. Tilsynet har endeligt peget på, at en substitutionspris på kr. 58/GJ ligger under den omkostningsbaserede pris på kr. 74/GJ.

Vedrørende spørgsmålet om elomkostningen til fjernvarmepumpen har tilsynet henholdt sig til punkt 96 i sin afgørelse.

Energitilsynets redegørelser har været forelagt for L90 og EKF.

I forbindelse med spørgsmålet om fordeling af fællesomkostningerne mellem varme- og affaldssiden, har L90 i brev af 10. september 2003 til nævnet anført, at det må være rimeligt, at affaldssiden sikres mod at skulle bære en urimelig andel af nye fællesomkostninger, når varmemeforbrugerne er sikret med et prisloft (substitutionspris). I samme brev anføres det i relation til betaling af elforbrug for fjernvarmepumpe, at tilsynet reelt har fundet, at der er tale om en fællesomkostning, idet L90 må følge den beregningsmetode, som er godkendt af tilsynet, når varmeprisen skal beregnes på baggrund af årsregnskabet.

10. maj 2004
J.nr.: 21-154
Eksp.nr.: 15209
TAT

Side 16 af 26

Ved brev af 21. november 2003 gentog advokat Hørlyck på vegne af EKF i det væsentlige sine anbringender for, at Energitilsynet burde have afvist at behandle klagen fra L90. Ifølge advokaten fulgte det af parternes aftalegrundlag, at omkostningerne til balning og transport er omkostninger, som skal afholdes af affaldssiden alene. Substitutionsprisen må være den, der resulterer i uændret pris i forhold til situationen uden affaldsvarme, og at en pris på kr. 58/GJ derfor medfører højere priser for forbrugerne, end hvis produktion var fortsat på Esbjergværket.

Supplerende sagsfremstilling

Af sagens akter fremgår bl.a., at af de 180.000 tons affald, Mådeværket forbrænder, leveres 45.000 fra Esbjerg kommune. 40.000 tons leveres fra tre ballelagre i L90's område, mens 95.000 tons kommer fra syv omlastestationer i samme område. Det fremgår endvidere, at balning har til formål at sæsonudligne affaldstilførslen til værket, idet affald kan opbevares efter balning. Det er primært sommerturismen ved Vesterhavet, der skaber øgede affaldsmængder i det vestjyske område.

Konkurrenceankenævnets og Energiklagenævnets praksis vedrørende affalds- og affaldsvarmeafgifter

Den 22. oktober 1998 afsagde Konkurrenceankenævnets følgende kendelse i en sag om affaldsafgifter vedr. Sønderborg Fjernvarme A.m.b.a., jf. ankenævnets j.nr. 97-215.678:

”Det fremgår af skrivelse af 18. november 1996 fra Sønderborg Fjernvarme, at der til grund for dette led i påstanden ligger en opgørelse over de "reelle udgifter" ved bortkørsel af slagter. I opgørelsen er medregnet omkostninger til statsafgift, og det anføres, at fjernvarmeforbrugerne herved er påført en meromkostning. Det

må imidlertid efter det oplyste lægges til grund, at varmesiden ikke har betalt nogen andel af affaldsafgiften. Under henvisning hertil og til det af Gas- og Varmeprisudvalget i øvrigt anførte, tiltræder nævnet udvalgets afgørelse.”

Under sagen havde Gas- og Varmeprisudvalget anført følgende:

”Udvalget har anført, at I/S Alssund Affalds aktiviteter i forbindelse med bortskaffelse af forbrændingsslagger og herunder selskabets drift af Skodsbøl losseplads ikke har været i strid med varmforsyningslovens bestemmelser. Klageren har følgelig ikke været berettiget til at modtage andele af eventuelle overskud ved lossepladsens udlevering af sorterede slagger.

Den statsafgift, der pålignes affald, også når det tilføres et forbrændingsanlæg, er blevet betalt af affaldsleverandørerne. Når forbrændingsprocessen er overstået, skal forbrændingsresten – slaggen – bortkøres, og den er tilført I/S Alssund Affalds egen losseplads [...]. Igen skal der betales statsafgift, som også er betalt af affaldsleverandørerne.

Der opnås dog samtidig en reduktion i den affaldsafgift, der skal betales for affaldet – efter momsprincippet – dvs. at affaldsafgiften refunderes for en mængde svarende til vægten af slaggerne.

Efter forhøjelser af statsafgiften ved deponering [...] blev der økonomisk basis for at sortere slaggen til genbrug. Slaggen er solgt for 0 kr., og fordelen har alene ligget i refunderingen af statsafgiften, og klageren har aldrig deltaget i betalingen af statsafgifterne. Det eneste, som klageren har været med til at betale, er et sædvanligt lossepladsgebyr, som efter udvalgets praksis har været og er en sædvanlig indregningsberettiget omkostning.

Omkostningerne ved at sortere og behandle slaggen på lossepladsen har stort set svaret til det lossepladsgebyr, der er opkrævet. Fordelen har således alene bestået i den refunderede statsafgift ved frakørsel af slagge til genanvendelse.

Klageren er efter udvalgets opfattelse ikke blevet påført urimelige omkostninger stammende fra affalds- og slaggehåndteringen, gennem betaling af den omkostningsbestemte affaldsvarmepris. Et eventuelt efterfølgende økonomisk ansvar for forurening stammende fra slaggerne vil eksempelvis heller ikke kunne belaste klageren, men vil alene påhvile affaldssiden.”

Den 2. februar 2001 afgjorde Energiklagenævnet en klage fra Kolding Kommune vedr. affaldsvarmeafgift, jf. nævnets j.nr. 97-2311-0005. Nævnet gjorde følgende bemærkninger:

”Det påhviler efter lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. varmeproducenten at berigtige afgiften på varme fremstillet ved affald. Den foreliggende sag vedrører spørgsmålet om, hvorvidt Kolding Kommune som varmeproducent kan overvælte denne omkostning på aftageren, A/S KOE-Varme.

Ved den påklagede afgørelse med efterfølgende præcisering har Gas- og Varmeprisudvalget fundet, at det princip for prisforholdene, der tidligere er fastlagt i udvalgets afgørelser om parternes

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 17 af 26

forhold af 24. oktober 1996 og 4. maj 1998, fortsat skal gælde i forbindelse med den nye affaldsvarmeafgift.

Afgiften kan således indregnes i den omkostningsbestemte pris for leveret varme, men A/S KOE-Varme skal ikke betale en pris, der er højere end prisen for varme fra den anden leverandør (substitutionsprisen), således som denne substitutionspris skal opgøres efter de tidligere afgørelser.

Kolding Kommune finder, at afgiften bør kunne overvæltet fuldt ud, som et tillæg til den varmepris, der som udgangspunkt kan kræves, idet dette efter kommunens opfattelse vil være i overensstemmelse med formålet med affaldsvarmeafgiften.

Hertil skal nævnet bemærke, at det af afgiftsloven og bemærkningerne til forslaget herom fremgår, at affaldsvarmeafgiften er indført som led i en samlet regulering af afgifter på brændsler til opvarmning, hvor der tilstræbes et ensartet afgiftsniveau i forhold til forskellige brændslers energiindhold.

Afgiftsforhøjelserne må således antages at påvirke omkostningerne ved fremstilling af anden varme tilsvarende, herunder prisen på varme leveret gennem den alternative leverandør, TVIS.

Hermed vil også prisloftet for varmen fra Kolding Kommunes affaldsanlæg blive hævet. Det vil ikke være rimeligt, om Kolding Kommune kunne indregne affaldsvarmeafgiften som et tillæg hertil.

Subsidiært har Kolding Kommune gjort gældende, at affaldsafgiften bør kunne overvæltet for så vidt værkets pris ikke bliver højere end prisen på varme fra TVIS, således at TVIS-prisen umiddelbart skal gælde som substitutionspris, uden den regulering, som følger af de tidligere afgørelser.

Hertil bemærkes, at Gas- og Varmepresudvalgets tidligere afgørelser om parternes prisforhold ikke har været påklaget og heller ikke i øvrigt anfægtes i den foreliggende sag. Nævnet må derfor lægge til grund, at disse afgørelser er endelige og indeholder den gældende regulering af parternes prisforhold.

Under hensyn til det ovenfor anførte om affaldsvarmeafgiftens indflydelse på prisreguleringen, finder nævnet herefter ikke grundlag for, at der i forbindelse med denne afgift skal ske en fravigelse af det princip, der i øvrigt gælder for fastsættelse af substitutionsprisen i parternes prisforhold.

Der kan således ikke gives medhold i klagen.”

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 18 af 26

Retsgrundlaget

Varmeforsyningslovens §§ 20, stk. 1 og 4, 20 a og 21, befinder sig i varmforsyningslovens kapitel 4 om priser. Da lov nr. 451 af 31. maj 2000 om ændring af varmforsyningsloven trådte i kraft den 1. juli 2000, fik bestemmelserne følgende ordlyd:

”§ 20, stk. 1. Inden for de i § 20 a nævnte indtægtsrammer kan kollektive varmforsyningsanlæg, industrivirksomheder, kraftvarmeværker med en eleffekt over 25 MW samt geotermiske anlæg m.v. i priserne for levering til det indenlandske marked af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas indregne nødvendige udgifter til energi, lønninger og andre driftsomkostninger,

efterforskning, administration og salg, omkostninger som følge af pålagte offentlige forpligtelser samt finansieringsudgifter ved fremmedkapital og underskud fra tidligere perioder opstået i forbindelse med etablering og væsentlig udbygning af forsyningssystemerne, jf. dog § 20 a, stk. 7, og § 20 b.”

”§ 20, stk. 4. Miljø- og energiministeren [nu økonomi- og erhvervsministeren] kan fastsætte regler om et prisloft for opvarmet vand eller damp fra affaldsforbrændingsanlæg. Miljø- og energiministeren [do.] kan fastsætte regler om fordelingen af omkostningerne til behandling af affald og produktion af varme på affaldsforbrændingsanlæg.”

”§ 20 a. Priser for ydelser fra de i § 20, stk. 1, nævnte anlæg fastsættes i overensstemmelse med de i stk. 2 nævnte indtægtsrammer. Rammerne fastsættes med henblik på dækning af de i § 20 nævnte omkostninger ved en effektiv drift af anlægget.

Stk. 2. Miljø- og energiministeren [nu økonomi- og erhvervsministeren] kan fastsætte generelle indtægtsrammer for de i § 20, stk. 1, nævnte anlæg for et nærmere angivet antal år. Inden for de nævnte rammer fastsætter Energitilsynet årligt en indtægtsramme for hvert af de berørte anlæg.

Stk. 3. Energitilsynet kan give dispensation fra de af tilsynet fastsatte rammer, hvis særlige forhold og hensynet til forsyningssikkerheden taler for det.

Stk. 4. Indtægter, som et af § 20, stk. 1, omfattet anlæg opnår på aktiviteter, der ikke er omfattet af § 20, skal indgå ved Energitilsynets fastsættelse af indtægtsrammen.

Stk. 5. Miljø- og energiministeren [do.] kan fastsætte regler om brugen af overskud, der fremkommer under overholdelse af de i stk. 2 nævnte indtægtsrammer.

Stk. 6. Kommuner må ikke yde tilskud til kommunale varmesyningsanlæg.

Stk. 7. Stk. 1-5 gælder ikke for affaldsforbrændingsanlæg.”

”§ 21. Stk. 1. Tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser for de af § 20 og § 20 b omfattede ydelser skal med angivelse af grundlaget herfor anmeldes til et af miljø- og energiministeren [nu økonomi- og erhvervsministeren] nedsat tilsyn (Energitilsynet) efter regler fastsat af tilsynet.

Stk. 2. [...]

Stk. 3. Tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser, der ikke er anmeldt som foreskrevet efter stk. 1, er ugyldige.

Stk. 4. Finder Energitilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 a eller 20 b eller regler udstedt i henhold til loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser.

Stk. 5. Såfremt tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser må antages at ville medføre en i samfundsmæssig henseende uøkonomisk anvendelse af energi, kan tilsynet efter for-

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 19 af 26

handling som nævnt i stk. 4 give pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser.

Stk. 6. [...]”

Af bemærkningerne til § 20, stk. 4 (lovforslag nr. 240, folketingsåret 1999-2000, offentliggjort som lov nr. 451 af 31. maj 2000), fremgår bl.a.:

”Også for affaldsforbrændingsanlæg gælder, at prisen, som et anlæg kan og skal tage for levering af varme, bliver sat lig den omkostningsbestemte pris, hvilken udover særomkostninger ved varmeproduktionen på affaldsforbrændingsanlægget også omfatter den del af fællesomkostningerne, der henregnes til varmesiden.”

Af bemærkningerne til § 21 (anf. st.) fremgår bl.a., at der med omkostningsfordeling menes den fordeling, som der kan fastsættes regler om i medfør af forslaget til § 20, stk. 4, 2. pkt.

Ved lov nr. 451 af 31. maj 2000 om ændring af varmforsyningsloven blev § 20 b indsat i varmforsyningsloven:

”§ 20 b. Geotermiske anlæg, solvarmeanlæg og biogas- eller biomassebaserede varme- eller kraftvarmeværker, som leverer opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas til et kollektivt varmforsyningsanlæg, kan i prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser indkalkulere et overskud. Ligeledes kan industrivirksomheder, der leverer overskudsvarme til et kollektivt varmforsyningsanlæg, indkalkulere et overskud.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan bestemme, at andre end de i stk. 1 nævnte anlæg kan indkalkulere et overskud i prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser, såfremt disse er baserede på vedvarende energi og indgår i tilsvarende leveranceforhold som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler om et prisloft for de i stk. 1 og 2 nævnte anlægs ydelser.”

Energiklagenævnet har i en afgørelse af 20. november 2002 (j.nr.: 97-2311-0107, vedrørende Brøndby Fjernvarme A.m.b.a.) konstateret, at

”For så vidt angår spørgsmålet, om det ulovlige forhold kunne bringes til ophør gennem forhandling fremgår det ikke af bemærkningerne til lovbestemmelsen, hvad der nærmere ligger heri - herunder hvilke krav man kan opstille til Energitilsynet. De nærmere krav til Energitilsynet må derfor bero på en bedømmelse af hvilke krav man i almindelighed kan stille til en offentlig myndighed og en konkret vurdering af bl.a. sagens karakter, partens vilje til at indgå i en forhandling og om der er udsigt til at forhandlingen kan give resultat inden for et overskueligt tidsrum. [Nævnet bemærkede, at] hvor der som i det foreliggende tilfælde er flere alternativer for opfyldelsen af de i loven liggende krav til-

10. maj 2004

J.nr.: 21-154
Eksp.nr.: 15209
TAT

Side 20 af 26

kommer valget den for forholdet ansvarlige. Energitilsynet bør i en sådan situation ikke nærmere fastlægge hvordan opfyldelse skal ske. [...] Energiklagenævnet kan heller ikke ud fra forhandlingspligten kritisere, at Energitilsynet traf afgørelse om påbud i sagen den 14. august 2001, og således skønnede at forholdet ikke kunne bringes til ophør ved forhandling [...].”

Fra købeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 237 af 28. marts 2003, citeres:

”§ 1. Denne lovs bestemmelser kommer kun til anvendelse, for så vidt ikke andet er udtrykkelig aftalt, eller må anses for indeholdt i aftalen eller følger af handelsbrug eller anden sædvane.

Stk. 2. [...]

§ 1 a. Loven gælder for alle køb, bortset fra køb af fast ejendom.

Stk. 2. [...]

Stk. 3. [...]

Stk. 4. [...]

§ 5. Er køb sluttet, men intet aftalt om købesummens størrelse, har køberen at betale, hvad sælgeren fordrer, for så vidt det ikke kan anses for ubilligt.

§ 6. Er i handelskøb regning (faktura eller nota) tilstillet køberen, og gør han ikke, såsnart ske kan, indsigelse mod den i regningen anførte pris, er han pligtig at betale denne, medmindre lavere pris oplyses at være aftalt, eller regningen er åbenbart urimelig.”

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 21 af 26

Energiklagenævnets bemærkninger

1.

Forholdet mellem den indfyrede affaldsmængde og den udviklede varme i et kraftvarmeværk vil over tid være næsten konstant og uden for ledelsesmæssige beslutninger.

Da det derved *som udgangspunkt* ikke er muligt at fordele en lang række af omkostningerne til et af forretningsområderne (affaldsbortskaffelse, varme og el), kan der heller ikke opstilles objektive fordelingsnøgler for allokeringen af fællesomkostninger til de enkelte forretningsområder. Det er konsekvensen heraf, at man overordnet bør betragte stort set alle omkostninger, som er relateret til affaldsforbrænding og varmeproduktionsbehandling som fællesomkostninger, hvorfra man skal fratække indtægterne ved salg af elektricitet.

Parterne har imidlertid en vidtgående aftalefrihed, hvilket også forudsættes i Energistyrelsens tilladelse til opførelse af værket. Dertil kommer, at der skal forhandles om en række punkter, som overordnet set er af mindre betydning, men som er væsentlige for den daglige drift af værket, og for de forskellige forretningsområder.

Det fremgår af sagsfremstillingerne fra L90 og EKF, at en forhandlingsløsning ikke har kunnet opnås. Energitilsynet og Energiklagenævnet kommer derfor til at virke på samme måde som en art tvungen voldgift. Dette betyder dog ikke, at parternes hidtidige forståelse er bindende for Energitilsynet og Energiklagenævnet.

Hertil kommer, at det af parterne om forhandlingerne oplyste ikke har en sådan klarhed eller sikkerhed, at det med de retsmidler, der står til rådighed for Energiklagenævnet, kan fastslås, hvad parterne har aftalt, eller ikke har aftalt, eller forudsatte.

Det, der i sagen er oplyst om hidtidig praksis, synes ej heller at have en sådan fasthed, at det omfattes af begrebet handelsbrug eller anden sædvane, jf. købelovens § 1.

Sagen må derfor afgøres efter varmemforsyningslovens almindelige regler, og Energitilsynet har derfor med rette anvendt sine beføjelser efter denne lovs §§ 20 og 21 på sagen, idet det af hensyn til varmemforbrugerne er rimeligst, at der skabes klarhed over prisberegningssystemet, så snart det er muligt.

Energiklagenævnet finder derfor, at Energitilsynet – i modsætning til det af EKF's advokat anførte – var kompetent til at træffe afgørelse i medfør af varmemforsyningslovens § 21, stk. 4. Ifølge denne bestemmelse kan Energitilsynet – efter klage eller af egen drift – træffe afgørelse om omkostningsfordeling, såfremt tilsynet måtte finde, at en foreslået eller anvendt fordeling er urimelig, og såfremt forholdet ikke bringes til ophør gennem forhandling.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 22 af 26

2.

For så vidt angår driftsåret 2001 bemærker Energiklagenævnet følgende.

Energiklagenævnet konstaterer, at L90 og EKF ikke har kunnet enes om at anvende en af de modeller, der i dag findes til brug for omkostningsfordelingen på lignende værker i Danmark.

Nævnet bemærker indledende, at det var et klart vilkår i Energistyrelsens samtykke til opførelse af værket i Måde, at der blev indgået aftale mellem L90 og Esbjerg Kommunale Varmeforsyning om afsætning af varmeproduktionen. Efter Energiklagenævnets opfattelse skal Energistyrelsens tilladelse af december 2000 fortolkes sådan, at vilkåret om, at L90 og EKF skal indgå aftale om afsætning af varmeproduktionen (hvilket vilkår stadig er bindende for L90 og EKF), indebærer, at EKF og L90 har pligt til at indlade sig i *bona fide* forhandlinger med hinanden med henblik på at aftale at anvende en regnskabsmæssig metode (model).

Energiklagenævnets afgørelse er derfor, at parterne – som led i deres opfyldelse af vilkårene i Energistyrelsens tilladelse – skal forelægge Energitilsynet et udkast til en model/regnskabsmæssig metode, som baserer sig på en pragmatisk opstilling af de enkelte omkostninger. Udkastet til model skal tage udgangspunkt i, at Vestkrafts pris skal anses for substitutionsprisen og beregnes som en substitutionspris, hvor der tages højde for, at der kan være tidspunkter, hvor Esbjergværket ikke ønsker at producere. Udkastet skal også indeholde de elementer, som parterne ikke kan blive enige om, herunder parternes objektive argumenter for deres påstande.

De rammer, som modellen skal holde sig indenfor, fremgår af det følgende.

Den ovenfor nævnte regnskabsmæssige metode skal gøre det muligt at foretage en fordeling af omkostningerne mellem fælles og særlige omkostninger for henholdsvis elproduktion, varmeproduktion og affaldsforbrænding. Metoden, der skal anmeldes til Energitilsynet, skal bl.a. imødekomme følgende principper, der ikke er opstillet i prioriteret orden:

1. Metoden skal være justerbar (fleksibel) over tid (sæsonbasis og årsbasis) og kunne opfange driftsmæssige ændringer med konsekvens for afregningen inden for det enkelte driftsår;
2. Metoden skal tage afsæt i og løbende kunne justeres for prissvingninger for kul, affald og varme. Vestkrafts pris skal anses for substitutionspris og beregnes som en pris, hvor der tages højde for, at der kan være tidspunkter, hvor Esbjergværket ikke ønsker at producere, og hvor der derfor opnås besparelser ved, at Esbjergværket løses fra forpligtelser til at producere fjernvarme i sommerhalvåret (dvs. "substitutionsprisen" vil være højere, da der er ekstraomkostninger ved den kulbaserede produktion i sommerhalvåret);
3. Metoden skal tage højde for den økonomiske virkning af salg af el til nettet, herunder eventuel aftagepligt.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 23 af 26

Herudover skal metoden anvendes således, at den tilgodeser princippet om, at man skal vælge den for varmemeforbrugerne fordelagtigste løsning, dvs. den laveste af den kulbaserede pris, substitutionsprisen og den omkostningsbaserede pris.

I relation til omkostningsfordelingen mellem varme- og affaldssiden finder nævnet, at der ikke er grundlag for at kritisere Energitilsynets vurdering, jf. tilsynets afgørelse, pkt. 12. Energiklagenævnet bemærker, at L90's beregning af såvel substitutionsprisen som den omkostningsbaserede pris er anfægtet af EKF, der mener, at beløbene skal være lavere, idet L90's beregninger inkluderer beløb, der af EKF anses som irrelevante. Der er imidlertid ikke fra EKF's side oplyst specifikke beløb, der kan sandsynliggøre, at ovennævnte fordelingsnøgle er urimelig. Nævnet henholder sig til, at tilsynet har taget udgangspunkt i det af L90 beregnede balancepunkt, som er det punkt, hvor substitutionspris og omkostningsbaseret pris mødes. Henover en seksårsrække falder fordelingen fra 55 % til 51 % for varmesiden, og resten til affaldssiden. Nævnet kan ikke kritisere, at tilsynet med udgangspunkt i denne fordelingsnøgle har fundet, at 55 % til varmesiden og 45 % til affaldssiden er en rimelig fordeling under varmemeforsyningsloven.

I mangel af aftale mellem parterne angående fordelingen af omkostninger til afgifter, og under henvisning til Konkurrenceankenævnet og Energiklagenævnets praksis, finder nævnet dog, at omkostningerne til affaldsafgift bør være en særømkostning for affaldssiden, mens affaldsvarmeafgift bør være en særømkostning for varmesiden.

3.

For så vidt angår driftsårene efter 2001 er der ikke i sagen oplysninger af en sådan præcisionsgrad, at Energitilsynet eller Energiklagenævnet har haft mulighed for at træffe en detaljeret afgørelse. Energiklagenævnet kan herefter indskrænke sig til at slå fast, at Energistyrelsens tilladelse af december 2000 forpligter parterne til at udarbejde en 12-måneders opgørelse, år efter år, med henblik på endelig fordeling af omkostningerne ved værkets drift. Opgørelsen, der skal følge synspunkterne i denne afgørelse, inklusive den ovenfor beskrevne metode, skal tage udgangspunkt i værkets konkrete driftssituation i det pågældende år, som denne er dokumenteret ved værkets årsrapport, og kan ikke baseres på inflationskorrektioner. Opgørelsen for et år bør foreligge i første kvartal af det umiddelbart følgende år, dog senest 30. april, med henblik på, at der kan ske endelig omkostningsfordeling (herunder konkrete udbetalings- eller modregningsdispositioner) senest 31. maj samme år. Hvis endelige brændselspriser fra Elsam dog ikke foreligger senest 1. april, bør fristerne alene kunne lempes med en periode, som afspejler Elsams forsinkelse. Eventuel uenighed må rejses for Energitilsynet i første instans, enten i forbindelse med en anmeldelse efter bekendtgørelse nr. 1070 af 4. december 2000 om regler for anmeldelse af priser, omkostningsfordeling og andre betingelser for transport og levering af fjernvarme samt hel eller delvis salg af

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 24 af 26

ejerandele i varmforsyningsvirksomheder, eller i medfør af varme- og elforsyningslovenes almindelige regler.

4.

Fælles for driftsåret 2001 og senere driftsår bemærker nævnet derpå følgende.

Angående eludgiften til fjernvarmepumperne bemærker nævnet, at de pågældende pumper cirkulerer vandet helt ud til forbrugerne. Pumpernes funktion kommer dermed primært varmekonsumenterne til gode. Udgiften ved at pumpe fjernvarmevand frem ville have været en udgift, som skulle bæres af varmekonsumenterne, hvis der skulle anvendes en anden måde at pumpe vandet frem end ved kraften fra de konkret omhandlede pumper. Af disse grunde finder nævnet, at denne udgift skal fordeles mellem fælles- og særøkonomier således, at omkostningerne ved at pumpe fjernvarmevandet frem til tilslutningspunktet på det kommunale forsyningsnet anses for fællesøkonomier, mens omkostningerne ved distribution herfra til den enkelte varmekonsumenter anses for en særøkonomier, der påhviler varmesiden alene.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154

Eksp.nr.: 15209

TAT

Side 25 af 26

Angående spørgsmålet, om det er urimeligt, at omkostninger til balning (sæsonudligning) betragtes som fællesøkonomier, bemærker nævnet, at affald er værketets brændsel. Det indebærer, at omkostningerne ved at fremskaffe denne form for brændsel må anses for en nødvendig økonomier for værketets funktion, når værket er opført og i drift. Da affaldsforbrændingsanlæg er beregnet til at fremstille to primære typer produkter (bortskaffelse af affald og varmeproduktion, idet el i denne konkrete forbindelse er et sideprodukt), er værketets nødvendige økonomier som udgangspunkt fællesøkonomier, der skal deles mellem de to produktionsområder. Energiklagenævnet stadfæster derfor tilsynets afgørelse om, at de omhandlede økonomier ikke kan anses for særøkonomier for affaldssiden, men må anses for fællesøkonomier, der kan indregnes som nødvendige økonomier i medfør af varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Angående spørgsmålet, om det er urimeligt, at omkostninger til omladestationer, omlastning og transport fra omladestationer til værket betragtes som fælles økonomier, bemærker nævnet følgende.

I det omfang, økonomier ved at drive omladestationer efter en konkret vurdering af affaldets destination ikke vedrører værket i Måde, men andre værker, som L90 indsamler affald til, må det anses for urimeligt, at varmesiden (EKF) bærer en del af økonomierne. Disse økonomier skal derfor fordeles således, at økonomier, der ikke vedrører værket i Måde, bæres af affaldssiden alene.

Vedrørende økonomier til omlastning og transport af affald fra omladestationer til værket i Måde, konstaterer Energiklagenævnet, at selvom der ikke findes udtrykkelig aftale om leveringsstedet, sker der levering af varmt vand

ved Måde-værket, som har været i drift siden 2003. Dette må anses for accepteret af både EKF og L90 gennem deres fælles brug af værket.

Transport af affald frem til Måde-værket påhviler L90, der ejer værket og driver affaldsindsamlingsystemet, medmindre andet er aftalt. Der ses ikke at være indgået aftale mellem L90 og EKF om transportomkostninger. Det følger derfor af både varmforsyningsloven og købeloven, at prisberegningen skal ske efter et rimelighedssynspunkt.

Det er Energiklagenævnets opfattelse, at transportomkostninger som udgangspunkt påhviler L90, og at de kan betragtes som fællesomkostninger ved kombineret produktion, i det omfang, L90 kan godtgøre, at den konkrete omkostning vedrører leverancer til værket i Måde. I hvilket omfang det er tilfældet, kan Energitilsynet eller Energiklagenævnet ikke afgøre, da det kun kan fastlægges gennem konstatering af, hvad der i praksis foregår på Måde-værket, herunder gennem dettes regnskabsaflæggelse.

Vedrørende EKF's klage over, at det er urimeligt og ulovligt at sætte substitutionsprisen primo 2003 til mere end kr. 53,25/GJ, finder nævnet, at en substitutionspris på kr. 58,00/GJ efter Energitilsynets analyse ikke kan anses for urimelig. For 2001 mandede denne pris ud i en pris for affaldsbehandling på ca. 231 kr./ton, hvilket svarer til ca. 14 % mere end gennemsnittet af de 11 forbrændingsværker, som tilsynet har sammenlignet L90's prisniveau med. Da prisniveauet for de 11 værker ifølge nævnets overslag svinger markant mellem ca. 69 % og ca. 183 % af L90's pris, og da EKF baserer sit varmeaftag på flere leverandører end L90, finder Energiklagenævnet i overensstemmelse med tilsynet, at 14 % ikke en urimelig afvigelse fra gennemsnittet.

5.

Sluttelig bemærkes, at Energiklagenævnet ikke har fundet anledning til at hjemvise sagen til Energitilsynet. Nævnet finder, at tilsynet i varmforsyningslovens § 21, stk. 4, havde fornøden hjemmel til at træffe sin afgørelse af 26. maj 2003. På visse punkter har Energiklagenævnet dernæst selv været i stand til at ændre eller supplere tilsynets afgørelse. Hvad angår en række forhold for årene efter 2001, har det derimod ikke været muligt at træffe en detaljeret beslutning hverken for Energitilsynet eller Energiklagenævnet, da det i første række er parternes opgave, og da parternes uenighed har medført, at sagen er utilstrækkeligt belyst eller gennearbejdet. Dette giver ikke grundlag for en hjemvisning.

10. maj 2004

J.nr.: 21-154
Eksp.nr.: 15209
TAT

Side 26 af 26

Energiklagenævnets afgørelse

Energitilsynets afgørelse af 26. maj 2003 ændres således:

- Udgifter til fjernvarmepumpers elforbrug fordeles mellem fælles- og særømkostninger således, at omkostningerne ved at pumpe fjernvarmevandet frem til tilslutningspunktet på den kommunale forsynings net anses for fællesømkostning, mens omkostningerne ved distribution herfra til den enkelte varmemeforbruger anses for en særømkostning, der påhviler varmesiden alene.
- Affaldstransportomkostninger påhviler som udgangspunkt L90. De kan betragtes som fællesømkostninger ved kombineret produktion, i det omfang, det godtgøres, at den konkrete omkostning vedrører leverancer til værket i Måde.

I øvrigt stadfæstes Energitilsynets afgørelse af 26. maj 2003, for så vidt angår driftsåret 2001.

For så vidt angår de følgende år, pålægges det L90 og EKF snarest muligt at udarbejde og til Energitilsynet at anmelde en metode (model) som ovenfor beskrevet, herunder at fastlægge en omkostningsfordeling efter denne metode.

Sagen har været behandlet på Energiklagenævnets møde den 15. april 2004.

Afgørelsen er truffet i henhold til § 89 i lov om elforsyning, jf. bekendtgørelse nr. 151 af 10. marts 2003 af lov om elforsyning med senere ændringer, og § 26 i varmemeforsyningsloven, jf. bekendtgørelse nr. 772 af 24. juli 2000 af lov om varmemeforsyning med senere ændringer.

Afgørelsen kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Afgørelsen er sendt til klager, L90 og til Energitilsynet.

P. N. V.

Christen Boye Jacobsen
Nævnnsformand

/ Thomas Andersen Thrane
Fuldmægtig

10. maj 2004

J.nr.: 21-154
Eksp.nr.: 15209
TAT

Side 27 af 26